

Sv. Alberta

draudzes ziņas

2025. gada Advents * Nr. 162

Miers un labums!

Baznīcas liturģiskais gads, kas iesākas ar pirmo Adventa svētdieņu, ir ticības skola un piedāvā mums vienu ticības patiesību pēc otras, taču nedara to sakārtotā veidā, bet ierobežoti - koncentrējoties uz Jēzu Kristu. Tā ir arī morālā skola, jo Baznīca grib apgaismot savus bērnus, lai “apliecinādami patiesību mīlestībā, mēs visās lie-

tās pieaugsim Kristū, kas ir mūsu galva” (Ef 4, 5). Baznīcas gads nemitīgi “vilņojas”, jo tajā ir sagatavošanās laikposmi, svētki un pēcsvētku laiki, kuri ir dažādi pēc nozīmes un ilguma. Baznīca nepiedāvā nevienu patiesību uzreiz, lai nepārsātinātu ticīgos, un nedara to sistemātiski, kā to varētu meklēt teoloģiskos traktātos. Baznīcas gads piedāvā iepazīt kristīgās patiesības ne tik daudz ar prātu, bet vairāk ar to praktisko īstenošanu dzīvē. Baznīca uz to aicina maigi un vienlaikus uzstājīgi. Liturģiskais gads nāk pie cilvēka ar jauna sākuma žēlastību, un to labi izsaka sv. Asīzes Fran-

ciska vārdi saviem brāļiem: “Brāļi, sāksim kalpot Kungam Dievam, jo līdz šim gandrīz neko ne -esam paveikuši vai ļoti maz” (1 C 103). Tā ir cerības pilna vēsts, jo, ja neizdevās vakar vai šodien, tad varbūt rīt.

Adventa laiks paredz intensīvu gaidīšanas pieredzes uzmodināšanu. Tas ir iecerēts, lai sagatavotu mūs Jēzus Kristus Piedzimšanas svētkiem. Jāatceras, ka Baznīca nesvin pirmssvētku periodu kā to piedāvā patērētāju sabiedrības modelis, bet mācās pacietīgi iet cauri šim priecīgajam gaidīšanas laikam. Prieks ir dabiska dvēseles kustība, kura apzinās savus labumus. No tā, kādi būs šie labumi, ir atkarīgs prieka veids. Prieks nāk no cilvēku pamatvajadzību apmierināšanas, bet neviens no šiem labumiem nevar mēroties ar mīlestību -apziņu, ka esmu mīlēts un saprasts. Mīlestība ir lielākais labums, ko cilvēks var saņemt, tāpēc tā sniedz lielāko prieku. No visām mīlestībām Dieva mīlestība ir pastāvīgākā, spēcīgākā un uzticamākā. Kristīgajā dzīvē prieks rodas spontāni, un mūsu uzdevums ir šo tikumu attīstīt un vērsties pie prieka avota, kā arī izvairīties no visa tā, kas izraisa skumjas. Parasti cilvēki izvairās no drūmiem un pesimistiskiem ļaudīm, kuri izmanto katru iespēju, lai pavēstītu par savām un apkārtējās pasaules nelaimēm. Klausīties viņos ir tik iztukšojošs, bet priecīgs cilvēks uzrunā un piepilda. Kristīgais prieks ir bagātība, kas jāvairo, un Adventa laika gaidīšanas noskaņa cenšas mūsos to palielināt un nostiprināt. Lai prieks mūsos varētu pieaugt, ir uzmanīgi jāseko Adventa laika liturģijai, kas piedāvā dažāda veida Dieva mīlestības apliecinājumus un piepildījumus pestīšanas vēsturē un Jēzus Kristus personā. Un Dievs grib, lai to visu mēs pieredzētu savā dzīvē.

br. Jānis

PĀVESTA FRANCISKA ENCIKLIKA
DILEXIT NOS
PAR JĒZUS KRISTUS SIRDS
CILVĒCISKO UN DIEVIŠĶO MĪLESTĪBU

TĀ IR SIRDS, KAS IR TIK ĻOTI MĪLĒJUSI

48. Kristus Sirds pielūgsme nav kāda no Jēzus Personas nošķirta orgāna kulta. Tas, ko apceram un pielūdzam, ir viss Jēzus Kristus, par cilvēku kļuvis Dieva Dēls, attēlots svētbildē, kurā izcelta Viņa sirds. Šajā gadījumā miesas sirds ir izvēlēta par iemiesotā Dēla visdziļākā centra un Viņa dievišķās un cilvēciskās mīlestības tēlu un privilēģētu zīmi, jo tā vairāk nekā jebkura cita Viņa miesas daļa ir “Viņa bezgalīgās mīlestības dabiska zīme jeb simbols”.²⁸

Kristus pielūgsme

49. Ir svarīgi uzsvērt, ka mēs draudzībā un pielūgsmē veidojam attiecības ar Kristus Personu, jo mūs piesaista mīlestība, kas attēlota Viņa Sirds svētbildē. Mēs godājam šo tēlu, kas pārstāv Viņu, bet mūsu pielūgsme ir veltīta vienīgi dzīvajam Kristum Viņa dievišķībā un visā Viņa

cilvēcībā, ļaujot, ka mūs apskauj Viņa cilvēciskā un dievišķā mīlestība.

50. Neatkarīgi no izmantotā attēla ir skaidrs, ka Kristus dzīvā Sirds – nevis kāds attēls – ir mūsu pielūgsmes objekts, jo tā ir daļa no Viņa vissvētākās un augšāmceltās miesas, kas nav atdalāma no Dieva Dēla, kurš ir pieņēmis to visiem laikiem. Tā tiek pielūgta, jo tā ir “Sirds Vārda Personai, ar kuru tā ir nesaraujami vienkārša”.²⁹ Mēs to nepielūdzam izolēti, bet gan tādēļ, ka ar šo Sirdi pats iemiesojies Dēls mīl un saņem mūsu mīlestību. Tāpēc katrs mīlestības un pielūgsmes akts, kas vērsts uz Viņa Sirdi, faktiski ir “patiesībā un reāli veltīts Kristum pašam”,³⁰ jo tā spontāni pievērš mūs Viņam un ir “Jēzus Kristus bezgalīgās mīlestības simbols un izteismīgs tēls”.³¹
51. Tāpēc nevienam nevajag domāt, ka šī pielūgsme varētu mūs šķirt vai atraut no Jēzus Kristus un Viņa mīlestības. Spontānā un tiešā veidā tā pievērš mūs Viņam un vienīgi Viņam, Viņam, kurš sauc mūs uz vērtīgu draudzību, kas balstās uz dialogu, jūtām, uzticību, pielūgsmi. Šis Kristus ar caurdurto un liesmojošo sirdi ir tas pats, kurš ir no mīlestības piedzimis Betlēmē, kurš ir pārstāigājis Galileju dziedinādams, apmīļodams, dāvēdams žēlsirdību, kurš ir mīlējis mūs līdz galam, atplešot savas rokas pie krusta. Beidzot Viņš ir tas pats, kurš ir augšāmcēlies un godībā dzīvo starp mums.

Viņa attēla godināšana

52. Jāatzīmē, ka Kristus attēls ar sirdi, kaut gan nekādi nav mūsu pielūgsmes objekts, nav arī viens no tik daudziem attēliem, kurus mēs varētu izvēlēties. Tas nav pie rakstāmgalda izdomāts vai kāda mākslinieka izveidots, tas “nav iedomāts, bet reāls simbols, kas pārstāv centru, avotu, no kura ir izplūdusi pestīšana visai cilvēcei”.³²

53. Tā ir universāla cilvēciska pieredze, kas dara šādu attēlu vienreizēju. Patiešām, nav šaubu, ka vēstures gaitā un dažādās pasaules malās sirds ir kļuvusi par simbolu vispersoniskākajai intimitātei un arī pieķeršanās, emocijām, spējai mīlēt. Neatkarīgi no jebkādiem zinātniskiem skaidrojumiem roka, kas uzlikta drauga sirdij, izsaka sevišķu pieķeršanos; kad kāds iemīlas un ir mīļotās personas tuvumā, tam paātrinās sirds darbība; cilvēks sajūt smagumu sirdī, kad to pamet vai pievilī kāds, kas ir tam dārgs. Turklāt, ja grib pateikt, ka kaut kas ir paties, ka tas tiešām nāk no paša cilvēka dziļākā centra, tad saka: "Es to saku no sirds". Poētiskā valoda nevar ignorēt šo pieredzi. Tāpēc vēstures gaitā sirds neizbēgami ir ieguvusi vienreizēju simbolisko nozīmi - ne tikai parasto, ikdienišķo.

54. Tātad ir saprotams, kāpēc Baznīca ir izvēlējusies sirds attēlu, lai atklātu Jēzus Kristus cilvēcisko un dievišķo mīlestību, Viņa personas visdziļāko kodolu. Tomēr, kaut arī pašas sirds attēls ar uguns liesmām varētu būt izteiksmīgs simbols, kas atgādinātu mums par Jēzus mīlestību, ir pieņemts, ka šai sirdij jābūt daļai no Jēzus Kristus attēla. Tādā kārtā Viņa aicinājums uz personiskām attiecībām, tikšanos un dialogu kļūst vēl nozīmīgāks.³³ Šim godinātajam Kristus attēlam, kurā izcelta Viņa mīlošā sirds, ir arī skaistiens, kas aicina uz tikšanos, uz dialogu, uz palāvību; tam ir rokas, kuras spēj mūs at-

balstīt; tam ir mute, kas unikālā un ļoti personiskā veidā uzrunā katru no mums.

55. Sirdij ir tā priekšrocība, ka tā tiek uztverta nevis kā nošķirts orgāns, bet kā vienojošs centrs un vienlaicīgi kā izpausme personai kopumā, kas nevar notikt ar citiem cilvēka ķermeņa orgāniem. Ja sirds ir visas personas dziļākais centrs un līdz ar to daļa, kas pārstāv visu, tad viegli varam nomaldīties, ja apceram sirdi atsevišķi no Kristus kopumā. Sirds attēlam jāieved mūs attiecībās ar visu Jēzu Kristu Viņa vienojošajā centrā un vienlaicīgi no šī vienojošā centra jāvirza mūs apcerēt Kristu visā Viņa cilvēciskuma un dievišķības skaistumā un bagātībā.
56. Tas pārsniedz valdzinājumu, kas var piemist dažādajiem izveidotajiem Kristus Sirds attēliem, jo Kristus attēlu priekšā mums nav "tiem kaut kas jāprasa", ne arī "jācer uz attēliem, kā to senajos tempļos darīja pagāni", bet "caur attēliem, ko skūpstām, kuru priekšā atsedzam galvas un krītam ceļos, mēs pielūdzam Kristu".³⁴
57. Bez tam, daži no šiem attēliem var likties mums nepievilcīgi un neiedvesmot mūs uz lūgšanu un mīlestību. Tas viss ir otršķirīgi, jo attēls ir tikai ierosinošs faktors, un, kā teiktu austrumnieki, nav jāvēro pirksts, kas rāda uz Mēnesi. Ja Euharistija ir reāla adorējama klātbūtne, tad šeit ir runa tikai par attēlu, kaut arī svētītu, kurš aicina mūs doties tālāk, orientē mūs pacelt savu sirdi pie dzīvā Kristus Sirds un savienoties ar Viņu. Godājams attēls aicina, norāda, aizkustina mūs veltīt savu laiku, lai tiktos ar Kristu un adorētu Viņu tā, kā to vislabāk iedomājamies. Tādā kārtā, lūkojoties attēlā, mēs noliekam sevi Kristus priekšā, bet Viņa priekšā "mīlestība aiztur elpu, apcer noslēpumu un izbauda to klusumā".³⁵
58. Sakot to visu, mēs nedrīkstam aizmirst, ka šis sirds attēls runā mums par cilvēka ķermeni, par zemi un līdz ar to arī par Dievu, kurš vēlējās ienākt mūsu vēstures apstākļos, kļūt par vēstures

daļu un dalīties ar mums mūsu zemes ceļos. Abstraktākas vai stilizētākas dievbijības formas neobligāti labāk atbildīs Evaņģēlijam, jo šajā tik emocionālajā un pieejamajā zīmē izpaužas veids, kā Dievs ir vēlējies atklāt sevi un kļūt mums tuvs.

-
- ²⁸ Pijs XII, Enciklika *Haurietis Aquas* (1956. gada 15. maijs), I: AAS 48 (1956), 316.
- ²⁹ Pijs VI, Konstit. *Auctorem fidei* (1794. gada 28. augusts), 63: DH, 2663.
- ³⁰ Leo XIII, Enciklika *Annum Sacrum* (1899. gada 25. maijs): ASS 31 (1898-99), 649.
- ³¹ *Turpat*: "Inest in Sacro Corde symbolum et expressa imago infinitæ Iesu Christi caritatis".
- ³² Pāvests Francisks, *Angelus*, 2013. gada 9. jūnijs: L'Osservatore Romano, 2013. gada 10.-11. jūnijs, 8.
- ³³ Tāpēc ir saprotams, kāpēc Baznīca ir aizliegusi uz altāra izvietot attēlus, kur redzamas tikai Jēzus vai Marijas sirdis (sal. Svēto ritu kongregācijas 1879. gada 5. aprīļa atbilde Šarlam Lekokam PSS: *Decreta authentica Congregationis Sacrorum Rituum ex actis ejusdem collecta*, vol. III, 107-108, n. 3492). Ārpus liturģijas, "privātai pielūgsmei" (*turpat*) var tikt izmantots arī sirds simbols kā pamācošs vai estētisks tēls vai emblēma, kas aicina pārdomāt Kristus mīlestību, bet pastāv risks uztvert sirdi kā pielūgsmes vai garīga dialoga objektu atrauti no Kristus personas. 1887. gada 31. martā Kongregācija deva vēl vienu līdzīgu atbildi (*turpat*, 187, n. 3673).
- ³⁴ Tridentas ekumēniskais koncils, XXV sesija, dekrēts *Mandat Sancta Synodus* (1563. gada 3. decembris): DH 1823.
- ³⁵ V Latīņamerikas un Karību bīskapu vispārējā konference, *Aparesidas documentos* (2007. gada 29. jūnijs), 259.

tekstu tulkoja Ēvalds Ikaunieks
turpinājums sekos

Draudzes svētki

Svētdien piedzīvotais lestiprināšanas sakraments man bija patiesi aizkustinošs un ļoti personīgs notikums. Šī diena man paliks atmiņā kā brīdis, kad vēl dziļāk izjutu Dieva klātbūtni savā dzīvē. Ja no rīta pirms došanās uz baznīcu bija neliels satraukums par to, kā viss norisināsies, tad ierodoties baznīcā un satiekot draudzes locekļus, un saņemot viņu labos un gaišos vārdus, manī pamazām iestājās miers un pārliecība, ka šī būs skaista svētku diena - diena, kurā svinam arī mūsu draudzes baznīcas iesvētīšanas gadadienu, sv.Alberta Lielā - draudzes aizbildņa svētkus, kā arī priecājamies par arhibīskapa Zbigneva Stankeviča ciemošanos.

Dievkalpojuma laikā arhibīskapa uzrunas laikā šis miers manī tikai pieauga. Mani īpaši uzrunāja viņa vārdi par ikvienam no mums iedotajiem *talentiem*, kurus nedrīkstam noslēpt, bet gan likt lietā - kalpojot, stiprinot citus un nebaidoties liecināt par savu ticību ikdienā. Tāpat mani uzrunāja viņa atgādinājums par to, ka mums ir jā rūpējas par savu templi - ne tikai garīgo dzīvi, bet arī par fizisko ķermeni, kas mums ir uzticēts kā dāvana, par ko ikdienas skrējienā dažkārt piemirstam.

Kad pienāca pats lestiprināšanas brīdis un pieres svaidīšana ar eļļu un roku uzlikšana, mani pārņēma ļoti spēcīgs emocionāls pacēlums. Tajā brīdī sapratu, cik nozīmīgi ir šie garīgie soļi un cik daudz tie var mainīt cilvēka skatījumu uz dzīvi. Tas bija svēts un ļoti īpašs mirklis, kurā sajutu lielu pateicību par visu piedzīvoto. Īpašu pateicību vēlos izteikt br. Jānim un Inetai, kuri man palīdzēja sagatavoties šim skaistajam notikumam. Es esmu ļoti pateicīga par šo svētīgo pieredzi un par iespēju šo notikumu piedzīvot tieši šajā baznīcā, kurā esmu saņēmusi tik daudz sirsnības, atbalsta un garīga stiprinājuma. Nepilna gada laikā šajā draudzē esmu piedzīvojusi ļoti daudz svētīgu notikumu – piedalīšanos Alfas kursā, Pirmo svēto Komūniju, pievienošanos draudzes korim, dalību liturģiskās mū-

zīkas darbīcās un tagad arī lestiprināšanas sakramentu. Visi šie notikumi ir bagātinājuši manu garīgo dzīvi un stiprinājuši manu ticības pamatu.

Santa B.

Foto: Sandra K

Draudzes aktivitātes

*Atsākušies **SLAVĒŠANAS VAKARI** KATRA MĒNEŠA PĒDĒJĀ SVĒTDIENĀ **plkst. 19.00** pēc svētās Mises.

* **KATRU OTRO PIEKTDIENU** **plkst. 18.00** sv. Alberta draudzes pagrabā tiekas jaunieši.

* **KATRU TREŠDIENAS VAKARU** ir iespēja pievienoties Franciskāņu sarunu vakariem. Ir iespēja pievienoties at-
tālināti. Sazināties rakstiski vai zvanot: br. Jānis mob.
20011275.

* **KATRA MĒNEŠA PĒDĒJĀ SVĒTDIENĀ** notiek pasākums par pēdējām lietām Draudzes mājā **plkst. 16.30.**

* **Visi, kas vēlas dziedāt** Dieva godam svētdienās sv. Mises laikā **plkst. 11.00** Rīgas sv. Alberta draudzes korī, **esat vienmēr gaidīti uz mēģinājumiem pirms sv. Mises plkst. 10.00** baznīcas kora telpās zem sakristejas. Ieeja no baznīcas aizmugures.

Kontaktpersona:

Ineta G. mob. **20249162**

Liturģiskais kalendārs

30.novembris, svētdiena – Adventa I svētdiena.

3.decembris, trešdiena – Sv. Francisks Ksavers, priesteris, piemiņas diena.

8.decembris, pirmdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgā Ieņemšana, lieli svētki.
Sv. Mises: 8.00, 11.00 un 18.00

13.decembris, sestdiena – Sv. Lūcija, jaunava un mocekle, piemiņas diena.

Oblātes Ziemassvētku vigīlijai
var iegādāties Adventa svētdienās pie draudzes grāmatu galda vai darbdienās draudzes sakristejā.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00

18:00

Sestdienās:

8:00

17:00

Svētdienās:

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**